

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 5. Episcopatum qui fugerint?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

claves euehantur. Qui rectè iudicat, iudicat vel summos vertices esse *seruos seruorum*. Siquidem Antigonus quoque Macedonum rex, cùm videret filium insolentiùs regere suos: *An ignoras inquebat, fili, regnum nostrum esse splendidam seruitutem?* Quam seruitutem quia experti, multi sponte sceptrum ac purpuras deposuerunt. Quorum agmen clausit Carolus V. duxit Augustus, qui, teste Suetonio, non semel cogitasse dicitur de administratione Reipublicæ populo Romano reddenda. Nec desijt, vt Seneca tradit, quietem sibi precari, & vacationem à Republica petere.

Sueton.
in Augusto.

§. V.

Episcopatum qui fugerint?

Quod si ita est in magistratu ciuili, quid erit in magistratu Ecclesiastico, atque spiritali? Hinc S. Chrysostronus Episcopatum tantopere fugit, vt docet ipsè sex libris de sacerdotio. Ad eundem modum D. Ambrosius, D. Augustinus, D. Gregorius, D. Fulgentius, D. Thomas, alijq; complures mitram fugerunt. De Nilamone Nicophorus hæc narrat: *Theophilus vnà cum Isaacio monacho, hieme inuenite, Alexandriam venit, Accidit autem vt Geras appelleret, oppidum*

Nicoph.
lib. 13.
Eccles. hist.
c. 17.

vel etiam Episc. malè appetatur? 69

dum circiter quinquaginta stadia à Pelusio situm. Quòd autem ibi tum Episcopus mortuus esset, incola & ciues in locum eius Nilamonem, legerunt, virum, & propter virtutem percelebrem, monasticaq; Philosophia præclarum. Degebat autem ante oppidum parua casa inclusus, cuius aditum saxis obstruxerat: & cùm Episcopalem dignitatem suscipere detrectaret, Theophilus ei, ut à se consecrationem susciperet, suavit. Postquam verò eum sapius pernegantem non expugnavit: Cras, inquit, si ita placet, ò Pater, quod constitueris facito: me autem hodie res meas agere atque disponere sive. Ubi postridie Theophilus ad eum venit, pro eo atque inter eos conuenerat, & fores aperire iussit, Nilamon, Age verò, inquit, Deo primùm precationem offeramus. Approbanit hoc Theophilus, & orationem peregit. Nilamon autem inter precandum vitam finit: idq; tum Theophilus, & qui cum eo foris stabant, ignorabant. Atq; ubi plurima diei pars præterijt, & clamorem eorum, Nilamon non exaudivit, reuolutis ab ostio saxis, mortuum illum repererunt: eumq; sicuti convenit, coopertum atque compositum magnificè sepelierunt. Super sepulchro eius ciues precatoriã domum condidère, obituq; eius diem ad hoc usq; tempus festum læti peragunt. Ita Nilamon mor-

E 3

tem

tem appetit potius (si quidem mors dicenda est, quam sibi ipsi potius precibus votisque, exoptauit) quam ut Episcopus fieret, indignū se ea dignitate, propter modestiam & submissionem animi, esse ratus. Consimile exemplum legitur in vita S. Goaris, qui cum à Sigeberto Francorum rege in Treuironum Episcopum postulatulus esset, inducias petijt, atque interea Deum impensè orauit, vt nisi esset ex salute sua, Episcopatum à se auerteret. Auditus est, & mox in morbum cadens, ad mortem vsque ægrotus, Episcopatum euasit. Hoc pacto si plures orarent, plures Episcopatus, tamquam scopulum, declinarent. Sed qui amat periculum, in illo peribit. Nec dignus est Deo, quisquis eiusmodi dignitatem præfert Deo, pluris faciens suum, quàm capitis sui honorem; instar eorum, qui hellebore vtuntur, quamquam enim dentibus firmandis profit, si eius succo colluantur; periculum tamen est, ne, si diutiùs id fiat, delirationem gignat, & plus afferat damni, quàm commodi, seruans dentes, caput perdens. Si enim sancti ipsi expertos se esse fassi sunt, quantum obstet virtutibus, officijs grandibus occupari, quid continget non sanctis? Seuerus Sulpitius scribit, beatorum

Eccles. 3.
27.

Ex Seueri
Sulpitii.

tum Martinum dixisse: *Maiorem sibi virtutem ante Episcopatum fuisse, quam postea: cum duos ante suscitauerit mortuos, postea solum unum.* Hæc Thomas Cantipratensis. Qui ibidem hunc capiti vigesimo epilogum apponit: *His narratis, non ambigo, quod bonum opus desiderat, qui Episcopatum desiderat: sed tamen qui non præesse desiderat, sed prodesse. Et utinam multi tales! Si ergo confusionem & opprobrium æterna pœna effugere volueris, cum Prælati prouidis & perfectis lassos & oberrantes prosequere, ne per tuam negligentiam, aut duritiam depereant, vel exemplum.*

dial. 2. de
vita S.
Martin;
Thom.
Cantipr.
lib. 2.
Apum.
c. 20. §. 3.

Vide in-
fra cap. 9.
§ 3. & seq.

CAPVT VI.

Deum iustè beatos, in celo, gloriâ & honore; in terris autem gratiâ & iustitiâ coronasse; nec sine magnis causis hominibus gloria appetitum reliquisse.

§. I.

Quid sit, & quanti facienda Gloria celestis?

*R*ebus ita constitutis, facile cuiq; est cernere, duplex esse honoris atque gloriæ genus. Vnus enim

E 4

honor